

GUERNICA

Jo Van Damme

GUERNICA

Een zoon, een vader, een reis

Voor mijn eigen vader

© 2013 – Jo Van Damme & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

Omslagontwerp en illustraties: Marjan Van den Berghe
www.dimontana.be
Vormgeving binnenwerk: theSWitch, Antwerpen

NUR 301
ISBN 978 94 6001 185 6
D/2013/11.767/178
e-boek
ISBN 978 94 6001 182 5

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Recht van de luchthaven kom ik. Zonder schoenen, zoals ge kunt zien. Noem het mijn bijdrage aan de strijd tegen het internationaal terrorisme.

Meer dan tien jaar is 9/11 nu al geleden, die aanslag op de torens in New York. We hebben het daar niet bij gelaten. Afghanistan is overhoop geschoten, Irak nog eens platgebombardeerd, Pakistan brandt van tijd tot tijd: honderdduizend doden minstens. Als antwoord kan dat tellen. Van Osama Bin Laden moet we ondertussen ook geen schrik meer hebben. Maar heeft er ondertussen iemand al gezegd: ge moogt uw schoenen vanaf nu wel weer aanhouden als ge op een vliegtuig stapt?

Neem me mijn colère niet kwalijk, maar het is toch zo? Ik ben niet tegen veiligheid. Ik ben er ook geen voorstander van dat er op een vliegtuig in de stoel naast mij gasten komen zitten met bommen en steekmessen in hun binnenzak. Ik versta best dat er een beetje controle moet zijn. Maar ik vraag me ook af of de veiligheid wel zoveel verhoogt als iedereen die het vliegtuig neemt systematisch wordt betast, vernederd en bestolen.

Bestolen, ja. Mijn deodorant en mijn tube tandpasta had ik al moeten afgeven. Mijn deodorant omdat er meer dan honderd centiliter in het spuitbusje zat en mijn tandpasta omdat het van het verkeerde merk was. Moest het Pepsodent zijn en had ik Oral B bij? Ik weet het niet.

Het was nog niet affrontelijk genoeg dat ik mijn zakken moest leegmaken, dat ik mij van boven naar onder en van achter naar voor moest laten betasten door een vent die ik van haar noch pluimen kende, opeens waren ook mijn schoenen verdacht.

Gemakkelijke schoenen, propere schoenen. Gekocht in de solden op de Lange Munt. Maar voor sommige mensen zagen ze er precies gevaarlijk uit.

‘Uittrekken!’

Zeg. Ze kwamen dan wel uit de solden, maar zo lelijk waren ze ook weer niet.

‘Uittrekken! En hier zonder tegenpruttelen in dat bakje leggen, por favor.’ Zodat ze aan de ene kant door de scanner konden en er dan aan de andere kant weer uitrolden, gekeurd en goedgevonden voor burgerluchtverkeer in oorlogstijd.

Ik had al van die procedure gehoord, dus ik ging daar ook niet moeilijk over doen. Maar dan moeten ze het wel eerlijk spelen.

Toen ik mij van onder tot boven had laten fouilleren, stap ik weer naar die rolband voor een pret-

tig weerzien met mijn trouwe stappers. Maar wat denkt ge? Geen schoenen meer te zien. Ik steek mijn hoofd nog eens diep in die tunnel, niks. Misschien zijn ze van de band gevallen? Ook niet. Ik kijk eens naar de andere passagiers, heeft er dan iemand per abuis mijn schoenen meegenomen? Nee.

Daar staat een mens dan. Op zijn kousen. In Madrid. Barajas International Airport. Terminal nummer 4.

Ik zeg: allez, is er dan niemand die ziet dat hier een serieuze vergissing wordt gemaakt? Ik kon het daar toch niet bij laten? Dus ik spreek een van die veiligheidsfiguren aan.

‘¿Dónde están mis zapatos?’ zeg ik. Want we zijn in Spanje, hé. In Frankrijk of Duitsland zou ik helemaal anders spreken.

‘Welke zapatos?’ vraagt die vent.

‘De zapatos die ik daarjuist nog aanhad, tiens. De zapatos die van u door de scanner moesten vanwege levensgevaarlijk.’

Die vent haalt zijn schouders op. ‘Ik kan u niet helpen met uw zapatos, zegt hij. Precies of ik sta dat daar uit mijn duim te zuigen.’

En: ‘Zijt ge wel zeker dat ge schoenen droeg, meneer?’

Nu nog schoner, zie ik er uit als een blote voetenpater misschien?

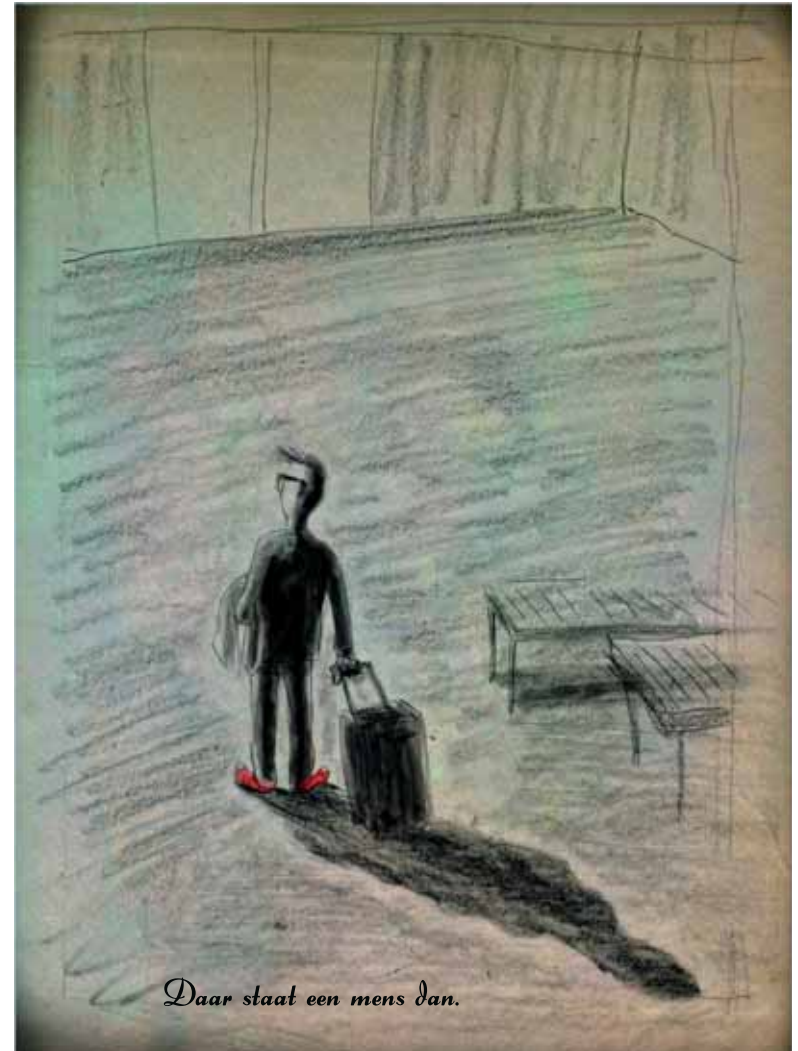
Om het kort te maken: ik heb mijn zapatossen niet meer weergezien. Opeens gebaarden al die terrorismebestrijders van krommenaas.

Let op, ik mocht gerust een klacht indienen, een formuliertje of drie invullen. 'Komt meneer eventjes mee naar de bureau?'

Dat ziet ge van hier. Ga ik nog een beetje mijn vlucht missen ook?

Zover is het dus gekomen in de zogenaamde vrije wereld: ge wordt betast, vernederd en bestolen. Vernederd ook ja, want om zo te zeggen iemand in zijn voetkundige blote zetten, dat is een mens kleineren. Dat is zeggen: 'Ge moet niet denken dat ge iets voorstelt. Zie u daar nu staan, prutsventje op uw kousen. Loser.'

Het zou mij niet verwonderen als dát zelfs zondermeer de bedoeling is. Dat al die controles uitgevonden zijn om de mensen in het gareel te houden. Om ze schrik aan te jagen. Want wie schrik heeft, gehoorzaamt beter. Met een pak in uw broek maakt ge geen rare sprongen. 'Pas maar op, manneke. Vandaag pakken we uw schoenen, maar de volgende keer komt ge er niet zo goedkoop vanaf'.

Daar staat een mens Jan.